

română, un mare număr de cuvinte considerate anterior de origine românească. Această selecție critică întreprinsă de Crânjălă trebuie apreciată pozitiv.

Lucrarea lui Crânjălă conține însă greșeli și exagerări, în sensul că se neagă categoric originea românească a multor cuvinte ucrainene care, în mod sigur sau foarte probabil, au fost preluate de la români: *berbenyc'a*, *geleta*, *gerdan*, *goga*, *grun'*, *kuleša*, *magura*, *putyra*, *rypa* și alte câteva.

Fără să aibă vreun temei științific, D. Crânjălă pune sub semnul îndoielii existența în ucraineană a variantei fonetice *vakleša*, cu *kl'* netrecut la *k'*, semnalată de Miklosich (EWSl., 374), cu toate că în limbile slave carpatice mai există încă un asemenea caz (*kl'ah* și variantele sale), pe care el „îl recunoaște”. Această „prudență” a lui D. Crânjălă concordă cu una din tezele sale principale despre așa-zisul imigraționism al românilor în Dacia și despre nouitatea lor relativă în Carpați, la apus de Maramureș (Crânjălă, XXVII). Cercetări dialectale recente, întreprinse de specialiști ucraineni competenți, semnalează însă în Carpații nordici termenul *vaklešun* „nume de berbec de o anumită culoare”, cu *kl'* păstrat (Dzendzeliv's'kyj, *Vivčars'ka leksyka*, 108), ceea ce confirmă exactitatea variantei *vakleša*, citate de Miklosich. Pe de altă parte, este curios că, din listele de împrumuturi făcute de ucraineni din română, la D. Crânjălă lipsește termenul de origine latină *jarýč*, semnalat atât de Miklosich (EWSl., 100), cât și de Żelechowski și Hrinčenko, deși aceste trei dicționare au fost folosite de D. Crânjălă în analiza sa. Se pune întrebarea dacă această omisiune este într-adevăr o inadvertență, datat fiind că în termenul *jarýč* proteza lui *j* constituie un indiciu important asupra vechimii sale mari în ucraineană.

În lucrarea lui D. Crânjălă sînt, pe de altă parte, cazuri în care se atribuie în mod greșit origine românească unor cuvinte ucrainene care în mod sigur nu provin din română. De ex., ucr. *piskár'* este explicat de el prin rom. *pescar*. În ucraineană însă cuvîntul înseamnă „porcușor” și denumeste peștele *Gobio fluviatilis*, pe cînd în română *pescar* nu are nicăiri sensul de „pește”. În afară de aceasta, ucr. *piskar'* nu e limitat numai la graiurile de sud-vest, în care ar fi putut pătrunde din limba română, dacă în română ar fi existat cîndva un cuvînt *pescar* cu acest sens, ci are circulație largă, în limba comună (cf. *Ukr.-russk. slovar'*, 432). Termenul e cunoscut, de altfel, și în limba rusă, pînă departe spre Moscova, și apare în producțiuni folclorice rusești (*Dal'*, III, 103—104). Aceste fapte, atât de ușor verificabile, l-ar fi putut, într-adevăr, determina pe autor să manifeste prudență, mai cu seamă că ucrainenii din Carpații Nordici n-au împrumutat, decît, poate, în mod cu totul excepțional, de la români termeni pentru denumirea peștilor. În realitate, ucr. *piskár'*, ca și rus. *peškár'*, sînt cuvinte proprii, slave de răsărit, de origine slavă comună (*Sanskij, Kratkij etimol. slovar'*, 248). În fine, încă un caz. D. Crânjălă crede, în lucrarea citată, că ucr. *proskura* provine din rom. *prescură*, fără să facă mai întîi dovada că termenul nu a pătruns în graiurile populare ucrainene din slavona rusă, în care e bine cunoscut, încă începînd cu sec. al XI-lea (cf. *Sreznevskij*, II, col. 1569—1570).

În afară de cel al lui Fr. Miklosich, menționat mai înainte (EWSl.), dintre dicționarele etimologice slave care semnalează împrumuturi ucrainene din limba română trebuie menționate încă trei: cel al lui E. Berneker, *Slawisches etymologisches Wörterbuch* (1908—1913), cel al lui M. Vasmer, *Russisches*